

Trpaslíci Ztracená rasa Tamrielu, svazek II Zbraně, zbroje a stroje

Calcelmo
Učenec markarthský

našem předchozím pojednání o trpaslících (podle přesnějšího a odbornějšího názvosloví "trpalech") jsme prozkoumali trpasličí architekturu a práci s kovem. V následujícím pojednání o tamrielské ztracené rase se zaměříme na způsoby, jakými trpaslíci vedli války a vyháněli vetřelce. Oproti mnoha jiným, doposud žijícím rasám, se pro účely boje trpaslíci spoléhali na budování stále složitějších strojů a v ohledu zbrojí a zbraní určených pro čistě trpasličí válečníky, vykazují výrazně menší pokroky.

Začneme analýzou těchto jejich základních výrobků. Kdokoliv, kdo kdy držel v ruce trpasličí sekyru, či si vzal na hlavu trpasličí přilbu, může dosvědčit trvalost dávného trpasličího řemesla. Zbraně se příliš neodchylují od své základní funkce. Trpasličí meče neuvěřitelně účinně pronikají lehkými zbrojemi, za což vděčí hlavně pozoruhodné ostrosti popouštěného trpasličího kovu a už o něco méně své jednoduché dvousečné čepeli.

Pokud člověk porovná rovnou, ostrou trpasličí dýku se zakřivenou elfí čepelí, rychle dojde k závěru, že trpasličí kováři se spoléhali v první řadě na tvorbu kvalitního materiálu a vzhled zbraně jednoduše vyplynul z toho, jakým způsobem měla zbraň zabíjet.

Není žádný div, že trpasličí kultura, vybudovaná téměř výhradně pod zemí, se zaměřovala na výrobu zbrojí, které dovedou vydržet i velmi těžké údery. Skutečnost, že jsou zároveň odolné proti průniku šípů nebo malých čepelí, lze spíše opět přičíst vynikajícímu trpasličímu hutnictví, než vynikajícímu trpasličímu zbrojířství, ale bylo by chybné usuzovat, že trpasličí kováři nebrali kování zbraní a zbrojí velmi vážně. Na každém kusu výzbroje, který jsem doposud prozkoumal, je jasně vidět stejně výrazné množství nepotřebných detailů a osobních dotyků, jaké dnes do svých výtvorů vkládají ti nejvášnivější kováři.

Trpasličí kovář se zřejmě řídil dlouholetou tradicí, která se odlišovala v takových věcech, jako jsou detaily na jílci palcátu, nebo vzhled hlavic jednotlivých šípů. Kvůli naprostému nedostatku jakýchkoliv kulturních artefaktů mimo samotné zbroje a zbraně, je ale toto pouhá domněnka.

Poslední, ale nejspíš nejdůležitější pojednání tohoto svazku se týká trpasličího strojírenství. Trpaslíci vynalezli a zhotovili tisíce mechanických zařízení různé vzhledu a složitosti. Nejjednodušší z nich je běžný "pavoučí" typ, používaný k odhánění vetřelců. Zatím nevíme jistě, jak byli trpaslíci schopni přivést tyto neobyčejně inteligentní stroje k životu, ale já sám jsem byl svědkem toho, jak jeden z nich několik hodin sledoval skvěle vycvičeného zloděje a přepadl jej právě ve chvíli, kdy dotyčný začal odemykat zámek k nějaké místnosti či pokladnici. Přiznávám, že poté, co po něm ta věc začala vrhat blesky, už si nevzpomínám na další podrobnosti.

Trpasličí válečné stroje se pohybují na škále od bojové "koule" o rozměrech člověka, která hlídkuje v rozvalinách v podobě neškodného smotku a je schopná náhle vyrůst do podoby po zuby ozbrojeného samohybu, až po právem obávaného "setníka," vysokého dvakrát až stokrát jako dospělý muž, podle toho, jakým zprávám věříte.